

[Duetoft]

end det gjorde i teorien. Og det gør selvfølgelig det område ganske svært. Der mener vi så at EF er det rigtige instrument til at stramme op, og vi vil gerne støtte ministerens holdning til EF-direktivet. Det kan vi gøre i Markedsudvalget, når vi også kommer til det dér. Men det er rigtigt, at det er EF, der skal være det stærke instrument her, og at et direktiv på området er ganske væsentligt.

Jeg vil også godt spørge ministeren, om der er tanker om eller mulighed for, at man laver et økonomisk samarbejde omkring disse ting. Det, jeg tænker på, er vores gamle diskussion fra nogle af de andre miljødebatter om, at en krone givet ud i Danmark måske er mindre værd end en krone givet ud et andet sted. Nu skal vi ikke gentage den debat, men jeg vil bare sige, at det jo godt kunne være, at man i uformel snak skulle tale om en fælles investering, der ikke nødvendigvis skulle foregå i ens eget land, men dér, hvor effekten ville blive størst.

Jeg vil godt spørge ministeren, om der er overvejelser om at gøre tingene mere virkningsfulde på den måde.

Vi er helt enige i dette med den rene teknologi, og at det er nøgleordet, men ren teknologi forudsætter jo altså også noget forskning og udvikling. Vi er enige i, at det ikke kun er et spørgsmål om at klare et affaldsproblem og så begrænse nogle ting, det er et spørgsmål om den rene teknologi, men fremdriften i det mener jeg ministeren på konferencen bør understrege ganske meget.

Jeg ville ikke have noget imod, og CD ville ikke have noget imod, at Nordsøområdet blev et forsøgsmæssigt laboratorium på miljøområdet for industrien, at vi ligesom blev det område, hvor man dels i praksis, dels forskningsmæssigt var et kraftcenter, som verden kunne se hen til og sige: Se, i Nordsøregionen kunne det altså lade sig gøre at gøre sådan og sådan, og dér udvikle vi de og de nye miljøteknologier; kan vi ikke også bruge det her?

Her tror jeg nok at et udbygget forsknings-samarbejde og teknisk samarbejde kunne være en fordel. Jeg ved godt, at man gør det i EF, og det skal jeg jo selvfølgelig som den første glæde mig over, men det gjorde ikke noget, om man også i dette regi forsøgte at prioritere det op.

Det sidste, jeg gerne vil sige, er, at jeg også er enig med ministeren i – selv om det kun er en enkelt sætning hos ministeren, og det kan må-

ske undre en lille smule – at kontrol og overvågning er ganske væsentligt. Jeg tror ikke, at det, at det kun står i en enkelt sætning, betyder, at ministeren ikke anser det for væsentligt, men vi opfatter det naturligvis som noget af det aller-aller-væsentligste, for igen: Hvad hjælper det at lave en masse aftaler og en masse beslutninger, hvis der i virkeligheden ikke er noget af det, der bliver ført ud i livet?

Dér vil vi gerne tilslutte os at der kommer sanktionsmuligheder. Nu skal man passe på herinde med at bruge ordet »sanktioner«, for det kunne jo betyde så meget andet, men vi vil gerne tilslutte os, at der kommer nogle reaktionsmuligheder over for de lande, som ikke lever op til hensigtserklæringerne. Man kan måske indtil videre sige det i dette uformelle forum.

Men nu er det vel i politik og international politik ligesom så mange steder, at en mundtlig aftale jo altså også godt kan være noget, der bør holdes; det er ikke bare noget, man skal løbe fra så hurtigt som muligt, selv om der åbenbart er visse lande i denne region, der gør det. Så det synes vi at ministeren skal bruge lidt kræfter på ved konferencen og sådan, at det næste gang bliver mere end en enkelt sætning i en ellers udmærket tale.

Jeg behøver ikke at sige, at vi støtter dagsordenen i og med, at vi er medforslagsstillere, men nu er det gjort for god ordens skyld.

Glønborg (KRF):

I de fleste familier har der været skærmydsler om, hvordan man skulle holde orden i stuen og holde rent på badeværelset. I de situationer er det nyttigt at holde familieråd og træffe nogle klare aftaler, og sådan er det også i landefamilien omkring Nordsøen. Og her trænger vi nu til et nyt familieråd.

Socialistisk Folkeparti skal have tak for indkaldelsen til mødet her, og miljøministeren skal have tak for den skriftlige og mundtlige gennemgang af problemstillinger og løsningsmuligheder.

Ligesom i familieboligen er det nødvendigt ved Nordsøen at træffe aftaler om regler og stille krav, for det første til sig selv og for det andet til de andre.

Retten til at gøre det sidste får man kun ved at have gjort det første. Ministeren har på udmærket måde dokumenteret, at Danmark har